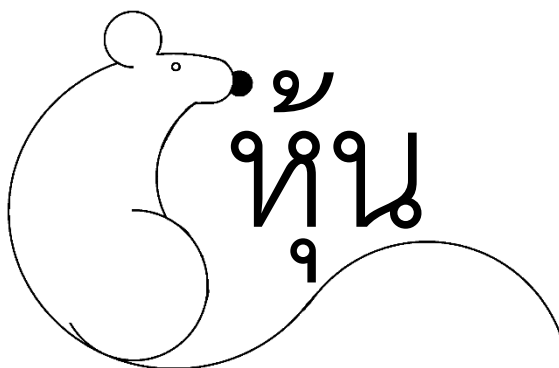

หนังสือแรงบันดาลใจในการลงทุน
เรื่องเล่าของชายที่สร้างตัวเองจากตลาดหุ้นและตลาด Forex

เล่ม 1

A Story of Baba Yaga Book I

เดี๋ยวดายพันลี

สารบัญ

คำนำผู้เขียน.....	1
บทนำ: เกิดมาไม่พร้อมทำเงิน	11
แค่เด็กธรรมดา.....	11
กองทัพธรรม.....	15
คนเก่งขึ้นได้ด้วยเหตุแห่งเหตุ	35
ชุมทรัพย์ที่ปลายฝัน.....	49
เกมส์ที่เล่นแล้วยังเล่นยังได้เงิน.....	66
อิมซึกอ๊ก ยอดพ่อค้าหัวใจทรนง.....	75
บทที่ 1: ฉันทจะเดินทางไปปิรามิด.....	93
“มุสิกเศรษฐิติ” ชายผู้รวยจากซากหนูตาย 1 ตัว.....	95

ออกเดินทางสู่พีรามิดแห่งอียิปต์	105
ความเจ็บปวดของคนที่ยายแล้วหันตัวเองขึ้น	113
บทที่ 2: ชีวิตจริงสอบก่อนถึงจะได้เรียนรู้.....	120
ฝีมือของเราจริง ๆ	120
บทเรียนจากการวิเคราะห์ทางเทคนิค	127
Mudleygroup.....	137
พ่อรวยสอนลูก.....	147
คนที่ลาออกมาเพื่อ Trading for Living จงฟัง.....	155
ผู้ชายที่รวยที่สุดใน Babylon	160
บทที่ 3: วิกฤติเศรษฐกิจ 2008.....	168
วันแดงเดือด.....	169

อีกเส้นทางเดินหนึ่งชีวิตที่ไม่เคยเลือก	171
ถ้าทนขาดทุน 75 % ไม่ได้ไม่ต้องเล่นหุ้น.....	176
พลิกสถานการณ์	179
ทุ่งสังหาร และ กลับสู่วิถีแห่งตน.....	185
หลักการล่าและทุ่งสังหารแห่งตลาดหุ้น.....	191
หลักการค้า.....	201
ศาสตร์แห่งสงคราม	205
เอาคืนได้ซะที.....	209
บทที่ 4: เข้าสู่ตลาด Forex.....	214
นี่แหละหนทางที่จะประสบความสำเร็จ.....	215
มันแค่จุดเริ่มต้นของการเดินทางอันแสนไกล.....	220

ทิ้งท้าย	223
ข้อตกลงลิขสิทธิ์ภาพ	227

คำนำผู้เขียน

เรื่องนี้เป็นนิยายชีวิตในวงการการเงินการลงทุนเกี่ยวกับชีวิตของเด็กหนุ่มคนหนึ่งเติบโตมาจากครอบครัวที่ยากจน ก็ในระดับที่บางมือไม่มีข้าวกินครับ

ฉากของเรื่องอยู่ในช่วงเวลาของช่วงวิกฤติเศรษฐกิจต้มยำกุ้ง แม้ว่าวิกฤติจะจบลงไป แต่ความจนมันเป็นสิ่งที่ยู่กับเรานาน มันไม่ได้จบไปพร้อมกับวิกฤติหรอกครับ มันยังอยู่กับคนที่ไม่สามารถฟื้นตัวขึ้นมา ความจนถือเป็นพรสวรรค์หนึ่งของเขา ความจนทำให้เขาไม่มีอะไรเหมือนที่เด็กคนอื่นมี แต่ด้วยความที่เขาไม่มีอะไรสักอย่าง เขาก็ต้องแสวงหาเพื่อให้ได้มา ในสิ่งที่เขาต้องการ ความไม่มีมันกระตุ้นการคิดเพื่อที่จะให้ได้มีกับเขาบ้าง ภายใต้กติกาของโลกทุนนิยมที่เขาไม่อยากจะเข้าไปยุ่งด้วยสักเท่าไร

ในวัยเด็กเขาเป็นเด็กเรียนปานกลางไม่ถึงกับดีมาก เขามีพรสวรรค์ด้านศิลปะ เขาชอบใช้เวลาในห้องเรียนนั่งเหม่อและวาดรูป ไม่ตั้งใจฟังครูสอน

แล้วใช้ปากกาขีดเขียนอยู่บนสมุดพระราชทานเล่มสีน้ำตาลและปกมีรูปในหลวง จากเส้นต่อเส้น ต่อเป็นรูปเป็นร่างโดยที่ไม่ได้กำหนดว่าจะต้องวาดอะไร ก็แค่เขียนมันไป เขาชอบไปวิ่งเล่นบนภูเขาและรักธรรมชาติ สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนจะขัดแย้งกับโลกการเงินที่ซับซ้อนที่เขาต้องไปอยู่

เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ พอถึงวัยอันควร เขาก็ต้องเข้าเรียนมหาวิทยาลัยด้วยเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา ณ ช่วงหนึ่งของชีวิต เราไม่รู้หรอกว่าจริง ๆ แล้วคนเข้าไปเรียนมหาวิทยาลัยทำไม แต่รู้ว่าการได้ใบปริญญาอาจจะนำมาซึ่งชีวิตดี ๆ ที่ใคร ๆ ก็อยากมีกัน พอเรียนจบออกมาจริง ๆ มันกลับไม่ได้เป็นแบบนั้น ความยากลำบากของโลกมันทำให้เขาต้องต่อสู้ในโลกของเด็กผู้ชาย สิ่งที่เด็กผู้ชายส่วนใหญ่เข้าไปเกี่ยวข้องมากที่สุด ก็คงจะหนีไม่พ้นเรื่องการเล่นเกมส์ แม้เงินจะไม่ค่อยมี แต่การได้เล่นเกมส์กับเพื่อนเพียงชั่วโมงละ 10 บาท มันไม่ได้ลำบากมากมายนักหลังจาก ที่ได้ทำงานและหาเลี้ยงตัวเองได้

ขณะที่เล่นเกมส์ ความคิดชั่วครู่หนึ่งแล่นเข้ามาในหัวของเขาว่า “ถ้าหากเราเล่นเกมส์แล้ว ไอ้ Item หรือของต่าง ๆ ที่อยู่ในเกมส์แล้ว มันขายได้เป็นเงินจริง ๆ คงดีสิน้าาา” นั่นคือจุดเปลี่ยนมหาศาล เกมส์ที่เขา นั่งเล่นกับเพื่อนวันนั้น มันเป็นเกมส์ประเภทผจญภัย คือเรามีตัวละครเสมือนจริง มีการฆ่าปีศาจเพื่อเก็บประสบการณ์ แล้วจะได้ Item ที่หล่นมาจากปีศาจ ไม่ว่าจะนำไปขายเป็นเงิน เพื่อนำไปซื้อชุดเกราะ อาวุธที่มีประสิทธิภาพสูง ระหว่างนั้นก็ต้องไปคลิกที่ปีศาจ และนั่งคลิกอย่างน่าเบื่อแบบเอาเป็นเอาตาย เราจะเก่งได้จากการเล่นเกมส์แบบนี้ได้ยังไงกันหรือ? เพียงเพราะว่าเราแค่มีเงินซื้อชั่วโมงเล่นเยอะกว่าคนอื่นอย่างนั้นก็เก่งแล้วหรือแล้วก็มีเวลามานั่งคลิกไปที่ตัวปีศาจเท่านั้นเองหรือ? ถึงเรียกว่าเป็นคนเก่งนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของการทบทวนความคิดและทำให้เขาเลิกเล่นเกมส์

จากจุดนั้น มันทำให้เขาได้คิดทบทวนว่า จั๊นเราจะเล่นเกมส์อะไรได้บ้างน้า ที่มันสามารถเล่นได้ตลอดชีวิต ขึ้นต้องใช้เกมส์ที่เราต้องเอาเงินไปซื้อ ชั่วโมงมาเติมมันคงไม่มีทางรวยขึ้นได้ คนสร้างเกมส์หรือขายเกมส์คงรวยไปซะก่อน นั่นทำให้เขาเริ่มเสาะแสวงหา “เกมส์ที่มันจะได้เงินจริง ๆ

เกมส์ที่มันจะเล่นได้โดยไม่ต้องเติมเงินเข้าไปเล่นและเกมส์ที่มันจะใช้เวลานานเท่าไรก็ได้ วัตกันที่ความอึด สติปัญญา ความสามารถและมันทำเงินได้จริง ๆ” เพียงแค่ความคิดนี้ มันได้ชักเขาเข้ามาสู่ตลาดการเงิน ซึ่งชีวิตของหนุ่มคนนี้เขาก็ปรารถนาเหมือนกับที่หลาย ๆ คนปรารถนานั้นแหละครับ คือมีเงิน มีบ้าน มีรถ เขาก็คิดแบบนั้น ใคร ๆ ก็อยากรวยทั้งนั้นจริงไหม

ในหนังสือเล่มนี้ มีสิ่งหนึ่งที่ผมอยากจะสื่อสารกับผู้เขียนก่อนว่า เนื้อเรื่องไม่รู้จักจะถูกใจผู้อ่านหรือเปล่า แต่เป็นเพราะมัน Base on true story บางเรื่องแม้จะไม่มันส์หรือเร้าใจ ผู้เขียนก็อยากจะคงเนื้อเรื่องส่วนนั้นไว้อย่างนั้น อาจจะต้องขัดใจกันบ้างแล้วแหละครับ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผู้เขียน พยายามจะสื่อสารกับผู้อ่าน คือ

“ในชีวิตของเราเราสามารถลดความผิดพลาดในการดำเนินชีวิตได้จากการเรียนรู้บทเรียนชีวิตของคนอื่นได้”

การได้มองชีวิตของใครสักคนตั้งแต่ต้นและเรียนรู้วิธีการแก้ไขปัญหา ของเขา มันจะเกิดบทเรียนที่มีค่าที่ได้จากตรงนั้น บางครั้งชีวิตก็น่าเบื่อ บางครั้งชีวิตก็น่าสนุก มันคือรสชาติของชีวิต เหมือนกับการกินอาหาร ถ้าหากเราไม่เคยสัมผัสอาหารที่รสชาติไม่อร่อยเลย รสชาติอร่อยของเราก็จะไม่มีทางอร่อยขึ้นมาได้เพราะเรารู้จักอยู่รสชาติเดียว

ในชีวิตการลงทุน เราควรเรียนรู้ว่าที่มาของความคิดและความรู้สึกของ คน ๆ หนึ่งว่ามีที่มาที่ไปอย่างไร อะไรทำให้เขาตัดสินใจแบบนั้น ตัวอย่างของผมนักเขียนเอง ณ เหตุการณ์ Covid-19 Crisis ผมและเพื่อนคนหนึ่งตัดสินใจแตกต่างกันมาก ในวันที่ผมขาดทุน 75 % เขาก็ขาดทุน 75 % ในตลาดหลักทรัพย์ เขาตัดสินใจ Cut loss ส่วนผมตัดสินใจซื้อเพิ่ม เมื่อเวลาผ่านไปหลังจากนั้น 2 เดือน ผมขาดทุนลดลงเหลืออยู่ที่ 38 % ขณะที่เขายังขาดทุนอยู่เท่าเดิม คือ 75 % เพราะเขาเหลือแต่เงินสดที่ไม่สามารถเพิ่มมูลค่าได้แล้ว ในฐานะผู้เขียนผมให้ความสนใจกับความรูสึกตอนที่ตัดสินใจ Cut loss หรือไม่ Cut loss มากกว่า ว่ารู้สึกอย่างไร เพราะการกระทำของเราไม่ได้มีเหตุผลมากนัก เราพึ่งพาการตัดสินใจจาก

ความรู้สึกมากกว่า ความรู้สึกนั้นที่เราคิดว่า เรามีเหตุผล ความรู้สึกนั้นที่เราคิดว่าเราทำถูกแล้ว ความรู้สึกที่เราคิดว่า เรารู้สึกดี หรือจริง ๆ แล้ว มุมมองเรา เราอาจจะรู้สึกอย่างนั้น แต่ถ้าเราไปยืนมองจากทุกมุมมองของชีวิต เราอาจจะไม่ได้ทำถูกต้องตามครรลองของมันก็ได้ เราจึงมองหาเหตุแห่งเหตุของการตัดสินใจนั้น เรียนรู้จากมุมมองของคนอื่น มีคำกล่าวที่ว่า

“ความถูกต้องไม่เคยให้อะไรเรา นอกจากความอวดดี แต่ความผิดพลาดให้บทเรียนกับเรามากมาย”

นี่ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ผู้อ่านจะหาได้จากหนังสือเล่มนี้

หนังสือเรื่องนี้ผมใช้ตัวละครหนึ่งเป็นผู้เล่า นั่นก็คือ Baba Yaga ตัวเอกของเรื่อง ที่จะเล่าชีวิตของตัวเอง ให้ถือเสียว่า มันคือหน้าต่างที่จะรับฟังมุมมองชีวิตของเขา ผมเลือกการวางตัวละครแบบนี้เพื่อสร้างความสมจริงให้กับเรื่องนี้ซึ่งเป็นนิยายเรื่องเล่า เรื่องแรกที่ผมเขียนครับ เพราะการเขียนเรื่องยาว ต้องวางความสัมพันธ์ของแต่ละตอน การเขียนที่ขาดช่วง

ทำให้ต้องมานึกว่า ตอนที่แล้วถึงตอนไหนแล้ว เนื้อหาต่อจากตอนไหน การเขียนเรื่องสั้นสำหรับผมจึงทำได้ดีกว่า

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ผมถนัดที่สุดกลับเป็นโลกของการลงทุน ขณะที่หนังสือ นิยายรักโรแมนติกแบบคนอื่นนั้น ผมกลับไม่มีความถนัดเอาเสียเลย ดังนั้นสิ่งที่ผมควรจะเริ่มก็ควรเริ่มจากสิ่งที่ตัวเองถนัด คือ เรามีความรู้ ข้อมูลการลงทุนอยู่แล้ว เราน่าจะรวบรวมและเรียบเรียงเนื้อหาได้ดีกว่า และนอกจากวัตถุประสงค์ด้านความบันเทิงแล้ว สิ่งที่ผมในฐานะผู้เขียน พยายามจะนำเสนอในหนังสือเรื่องนี้คือ

**“การมีต้นทุนที่เป็นศูนย์ไม่ใช่อุปสรรคให้ใครสักคนที่ยากจะไขว่คว้า
ความสำเร็จนั้นยอมแพ้ได้ง่าย ๆ”**

เพียงแต่ว่าความสำเร็จมันอาจจะได้มายากกว่าคนอื่นหน่อยก็เท่านั้น มันเป็นเรื่องของโอกาสและจังหวะที่จะใช้เปลืองนักไม่ได้สำหรับคนที่ไม่มี

เนื้อเรื่องเป็นแนวชีวิต (Dramas) ที่ผู้เขียนอยากจะให้ได้อ่าน เพราะว่าการที่เราอยากจะเก่งขึ้น อยากดีขึ้น อยากจะเชี่ยวชาญในการลงทุน สิ่งที่ต้องมอง คือ ชีวิตของใครสักคนหรือคนใดคนหนึ่ง ตั้งแต่เริ่มต้น มันก็เหมือนกับการที่เราเฝ้ามองดูต้นสัก ที่เราปลูกไว้เติบโต แต่ละต้นมันก็จะโตไม่เท่ากัน ด้วยการสังเกตปีแล้วปีเล่า ต้นสักเหล่านั้นจะผ่านพายุ ผ่านไฟป่า ผ่านน้ำท่วม ผ่านการกัดกร่อนของแมลง แต่ต้นไม้เหล่านั้น เหลือรอดและโตเป็นไม้สูงใหญ่ไปได้อย่างไร เราจะเห็นประวัติ ปัจจัยแห่งการเติบโต เราจะเข้าใจว่าทำไม บางต้นถึงสูงใหญ่ ขณะที่อีกต้น ลำต้นแคระแกรน เราจะรู้ว่าทำไมสิ่งเหล่านั้นถึงเป็นเช่นนั้น

ในการลงทุน นักลงทุนส่วนมากเริ่มด้วยการมี Idol สักคน เราจะเริ่มด้วยการอ่านหนังสือของเขา หนังสือที่บอกถึงวิธีการเล่นหุ้นให้ประสบความสำเร็จของเขา แต่น้อยมากที่จะมีนักลงทุนที่เขียนประวัติชีวิต ว่าที่มาของความคิดและการจุดประกายความคิดเหล่านั้นมาจากไหน มันเหมือนกับการที่เราไปยืนดูต้นสักที่สูงตระหง่าน 40 - 50 เมตร ลำต้นขนาดใหญ่ 20 คนโอบ แต่มองไม่ออกว่า เหตุใดต้นสักต้นนี้ถึง รอดไฟป่า

ครั้งแล้วครั้งเล่ามันรอดมาได้อย่างไร มันรอดวิกฤติน้ำแล้งมาได้อย่างไร ในการลงทุนก็เช่นกัน อะไรที่ทำให้พอร์ตของใครสักคนเติบโต อะไรที่ทำให้พอร์ตการลงทุนของใครสักคนรอดวิกฤติและเติบโตมาถึงเพียงนั้นได้ เราต้องรู้ว่าเขาคิดและรู้สึกอะไรในช่วงเวลายากลำบากเหล่านั้น เขาผ่านมันไปได้อย่างไร เพราะชีวิตมันไม่ได้มีแต่ด้านที่โรยด้วยกลีบกุหลาบเสมอไป มันยังมีด้านเผชิญโชคชะตา เผชิญกับความท้าทายของปัญหาชีวิตที่แตกต่างกันอยู่

มันไม่มีหรอกครับ ที่ไม่มีคนที่จะไม่เจอปัญหาเลยในชีวิต ทุกคนก็เจอปัญหาชีวิตกันทั้งนั้น จะมากหรือน้อย จะลำบากหรือว่าจะสบายก็ต้องเจอปัญหาในรูปแบบที่แตกต่างกัน เพียงแต่ว่าจะมีมุมมองในการแก้ไขปัญหานั้นอย่างไร จะจัดการปัญหานั้นอย่างไร นั่นต่างหากที่กำหนดปลายทางของชีวิตของเราไว้แตกต่างกัน

ความเรียบง่าย ความสะดวกสบาย และการไม่มีปัญหาชีวิต ไม่ได้ทำให้พอร์ตลงทุนของเราเติบโตขึ้น แต่การเติบโตของพอร์ต มันคือทักษะ การ

แก้ไขปัญหา การที่จะต้องเอาตัวรอดในยามลำบาก การค้นพบวิธีแห่ง
การลงทุนต่าง ๆ จะทำให้เราไปได้ไกลกว่าคนอื่น แตกต่างจากคนอื่น

ผมต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ได้สนับสนุนผู้เขียนทั้ง 2 เล่มทั้ง
“หลักการลงทุนใน Forex” และ “หลักการเก็งกำไรใน Forex” ก่อน
หน้านี้นั้น จนได้มีหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา เพียงเพราะว่ามีคนติดตามการเขียน
ของผม ผมจึงมีความสุขกับการเขียนและการได้เขียน ผมจึงเขียนมันแบบ
ไม่ต้องมีเงื่อนไขอะไรมากนัก

สามารถติดตามงานเขียนอื่น ๆ ได้ที่ www.punlie.com ครับ

เดี๋ยวดายพันลี้

20 เมษายน 2563

บทนำ: เกิดมาไม่พร้อมทำเงิน

แค่เด็กธรรมดา

ตั้งแต่ผมจำความได้บ้านของผมไม่ได้มีฐานะร่ำรวยนัก บางมือถึงขนาด ไม่มีข้าวกินจนต้องไปหาเผือก หามัน หาของป่ามากิน

ย้อนกลับไปในช่วงวัยประมาณสัก 16 ปี ผมและพี่ชายที่พิการอยู่ในบ้านกัน 2 คน เงินเหลือในกระเป๋าประมาณ 350 บาท เราแบ่งกันว่าจะอยู่อย่างไร ให้รอดภายใน 1 เดือน ผมกับพี่ชายแบ่งเงินกันคนละครึ่ง ผมนำเงิน 100 กว่าบาทไปซื้อเส้นหมี่ขาวและหมูเพื่อมาเก็บในตู้เย็น มันก็คือการกินมาม่า กับข้าวนั้นแหละครับแต่ไม่มีตั้งค้ซื้อมาม่า เลยซื้อหมี่ขาวของใหญ่มาแทน ผมอาศัยเก็บผักที่ขึ้นตามรั้วหลังบ้าน โชคดีหน่อยที่บ้านนอกทุกบ้านจะมี ข้าวจากการทำนาอยู่แล้ว บ้านผมก็มีแต่ไม่ได้มีมากมายนัก ผมคิดว่า อย่างไม่เสีย ผมก็ต้องรอดเดือนนั้นให้ได้ด้วยเงิน 350 บาทที่แม่ส่งมา จากการทำงานหนักนั้น เราก็ต้องใช้กันอย่างประหยัด

ภาพมาที่เสฉกและเศษหมู 2-3 ชิ้นเพื่อพื่อให้มีรสชาติ แล้วกินกับข้าวเหนียวอีกทีของ 2 พี่น้องที่เอาตัวรอดในยามลำบาก มันทำให้ผมนึกย้อนกลับไปว่า “ความจนนี้มันจนเข้าเส้นเลือด เข้ากระดูกจริง ๆ” ในบางวันที่ผมไปเรียนผมต้องกินน้ำรองท้องเอา เพราะว่าไม่มีข้าวกินนั่นแหละครับ แต่ว่ากลับไปที่บ้านเราก็จะมีข้าวกินกันแหละ

ในวัยเด็กแม่ก็จะถามเสมอว่า วันเกิดปีนี้ผมอยากได้อะไร? จริง ๆ แล้วผมก็รู้ว่าแม่ผมให้ผมไม่ได้หรอก ผมก็เลยอธิษฐานเองเป็นส่วนใหญ่ว่า “ขอให้เราเก่งขึ้นเถอะ ขอให้เราเป็นผู้มีปัญญาเถอะ” ก็เป็นความคิดของเด็กน้อยครับ อยากจะโกงการขอพรของตัวเองในยามที่เราเล่นกันตอนเด็ก ๆ ว่า ถ้ามีพร 3 ข้อ เราจะขออะไร ผมและเพื่อนก็จะขออะไรไปก่อน 2 ข้อตามประสาเด็ก เช่น ขอรถจักรยาน ขอขนม และอีกข้อสุดท้ายก็จะขอให้มีพรแบบนี้ไปอีกเรื่อย ๆ ผมก็คิดว่าถ้าเป็นจริงอย่างนั้นได้ก็คงดีสินะ

ในวัย 16 ปีอย่าง 17 ปี ผมขอพรว่า ผมอยากจะเป็นผู้มีปัญญา ผมอยาก
จะเก่งขึ้นเพราะว่าถ้าหากผมเก่งขึ้น ผมก็จะรู้วิธีหาเงินได้อย่างไม่จำกัด
เหมือนกับพรข้อสุดท้ายในวัยเด็กที่เอาไว้ขอพรอย่างไม่จำกัดนั่นแหละ
เพราะว่าต่อให้เรามีแต่เงิน วันหนึ่งเงินมันก็คงหมดไป ถ้าหากเราไม่มี
ปัญญา

พรข้อนั้นเป็นพรที่ผมตั้งใจขอ การขอพรเป็นเหมือนกับการกำหนดจิตใน
สิ่งที่เราขาดอยู่ในใจอยู่เนื่อง ๆ เหมือนการกำหนดจิตว่าอยากเก่งขึ้น การ
กำหนด Mindset ให้เราแสวงหาสติปัญญาโดยอัตโนมัติ นั่นแหละครับ ข้อ
นี้ทำให้ผมในวัย 16 ปีเริ่มที่จะค้นหาคำว่า “ชีวิต” ขึ้นมา หลังจากที
เกกมะเหรกเกเรอยู่สักพักหนึ่งก็รู้สึกว่ามีสิ่งที่ตัวเองทำอยู่ เช่น การทะเลาะ
กันระหว่างวัยรุ่น การตีรันฟันแทง การไปนั่งสูมหัวกัน การไปเล่นดนตรี
แซวสาวอยู่ตามสามแยก การโดดเรียนไปทำอะไรที่คิดว่าเท่ เป็นเรื่องไร้
สาระ ผมหันหน้าเข้าหาห้องสมุด แล้วหาหนังสือที่จะให้คำตอบผมได้ว่า
เราเกิดมาทำไม เพื่ออะไร

ที่ชั้นหนังสือเก่า ๆ ของวิทยาลัยที่ผมเรียนอยู่ ผมมองไปอย่างสุดลูกหูลูกตา ผมเดินผ่านไปเรื่อย ๆ จนไปสะดุดตากับหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ “กองทัพธรรม” เพราะที่ผมชื่นชอบเรื่องราวของสงคราม ผมชื่นชอบกลยุทธ์การรบ ผมเลยหยิบมันมาถือในมือและเดินต่อไปจนไปเจอหนังสือ อีกเล่มหนึ่งคือ “สสารมืด” หรือ Dark Matter ผมเลือกสสารมืดเพราะ ปกมันสวยดีเท่านั้นเอง มันเป็นปกกระดาษด้านสีดำขลับ พิมพ์ชื่อเรื่อง ด้วยหมึกเรืองแสงด้านเช่นเดียวกัน ปกมันก็มีมิตินะ สัมกับชื่อของมันจริง ๆ

ในการเลือกอ่านหนังสือของผม ผมจะอ่านช่วงแรก ๆ ของมันก่อน ถ้าหากอ่านแล้วติดใจก็จะอ่านเรื่อย ๆ ถ้าเราอ่านแล้วเผชิญกับความเพลิดเพลิด มีความไม่ซับซ้อนกันของความคิดมากเกินไป หนังสือเรื่อง “สสารมืด” พูดถึงความเป็นไป ความซับซ้อนของจักรวาล พูดถึงการมีตัวตน การไม่มีตัวตน การคงอยู่ การไม่คงอยู่ ฟังดูเหมือนจะธรรมดาเล็กน้อย ผมตั้งคำถาม!!! กับสิ่งที่อ่าน แล้วถ้าอ่านเล่มนี้เราจะได้อะไรอย่างนั้นหรือ

ผมรู้สึกว่ามันสนุกนะ อ่านแล้วทำให้ผมไม่ได้คิดต่อมาก ๆ แต่ไม่เป็นไร! วางลงก่อนแล้วไปจับหนังสือ กองทัพธรรมของอาจารย์สุชีพ ปุญญานุภาพ ความตอนหนึ่งกล่าวถึง สุรเสนะและบิดาซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องกำลังเดินทางผ่านลำธารแห่งหนึ่ง แล้วบิดาของสุรเสนะ ก็กล่าวกับ สุรเสนะ ประมาธว่า “ปีนี้น้ำท่าจะเยาะกว่าปีที่แล้วอยู่มาก” สุรเสนะได้ยินอย่างนั้นแล้วก็ไม่เข้าใจที่บิดาพูด แล้วเขาก็ถามว่าพ่อของเขารู้ได้อย่างไร “ลูกจงดูรูปที่ริมตลิ่งสิ ปีนี้มันทำรูสูงกว่าทุกปี แสดงว่าปีนี้น้ำจะท่วมใหญ่” ความมีเหตุมีผล ความเชื่อมโยง ถ้าเราได้เข้าใจสรรพสิ่งแบบนี้คงจะดีสินะ แค่นี้ประโยชน์ประโยชน์เดียว มันทำให้ผมเกิดความท้อทลาย ถึงเรื่องการใช้ปัญญา มันกระตุ้นสิ่งที่เราอยากจะทำ พัฒนา อยากจะเก่งขึ้น มาจากพรข้อสามและนี่คือพรข้อสุดท้ายของเราที่เราอธิฐานตลอดมา

กองทัพธรรม

ด้วยความที่ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรกับการพัฒนาตัวเองให้เก่งขึ้น สิ่งที่จะทำให้ได้รู้ความคิดของคนเก่ง ๆ มากที่สุดคือ การอ่านหนังสือ ก็ขอให้คนที่ถ่ายทอดเรื่องราวในหนังสือต่าง ๆ เป็นคนที่ประสบความสำเร็จจริง ๆ

ตลาดหุ้นก็เข้ามาในตลาดหรือทุ่งสังหารแห่งนี้เพื่อผลประโยชน์ด้วยกัน
ทั้งนั้น

ทุ่งสังหาร และ กลับสู่วิถีแห่งตน

บ่ายวันหนึ่งอากาศร้อน ๆ ของบ้านนอกอย่างในที่ที่ผมอาศัยอยู่ ผลจากการ
อ่านหนังสือตะบี้ตะบัน อ่านมันทุกประเภทและบางประเภท มันเกิดตก
ผลึกทางความคิด มันเกิดเหตุการณ์ ความรู้หรือความชอบในวัยเด็ก มัน
ตกผลึกเป็นหลักการของตัวเองขึ้นมา ผมนั่งคิดว่า ตลอด 2 ปีที่ผ่านมาใน
การลงทุน เรามัวแต่ไปตามวิธีคิดของคนอื่นที่เรา ไม่เข้าใจแม้แต่ชนิดเดียว
เราไปทำความเข้าใจกับวิธีการของ DSM วิธีการ KZM หรือการวิเคราะห์
ทางเทคนิค การ Cut loss แต่เราไม่ได้เข้าใจวิธีการของตัวเองเลย

เรามีความรู้เรื่องการเล่นแร่แปรธาตุ เรามีความรู้เรื่องการค้าจากอิมซังอ๊ก
เรามีความรู้เรื่องการค้าจากมุสิกเศรษฐิ คนเหล่านี้ล้วนเป็นสุดยอดแห่งครู
ของเราทั้งนั้น ทำไมเรายังไปเรียนรู้การค้าจากคนอื่น ทำไมเราไม่อ่าน
สัญญาณจากธรรมชาติ เหมือนที่ซานตืออาโกทำ ทำไมเราไม่เรียนรู้หลัก

การค้าแบบที่อิมซังอ๊กได้เรียนรู้ตลอดการเดินทางของเขา ทำไมเราไม่ได้เรียนรู้การเติมเต็มช่องว่างและผลประโยชน์เหมือนที่มุสิกเศรษฐีทำ

2 ปีแล้วเราควรจะพัฒนาวิธีการเทรดของตัวเองขึ้นมาได้แล้ว จะมามัวเสียเวลากับคนอื่นอยู่ทำไม? เท่านั้นแหละครับ นั่นก็คือจุดเริ่มต้นของการพัฒนาแนวทางการเทรดของตัวเองขึ้นมา วิธีการต่อไปนี้เป็นวิธีการที่ผมไม่ได้คิดขึ้น แต่ผมเป็นแค่คนอ่านจากสัญญาณจากธรรมชาติที่มันมีอยู่ในธรรมชาติอยู่แล้ว ตัวอย่างของรอยยางสีดำบนถนน ที่เตือนเราว่าพื้นที่บริเวณนั้นเกิดอุบัติเหตุขึ้นบ่อยนั้นเป็นตัวอย่างได้อย่างดี ธรรมชาติสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ผ่านกาลเวลาอยู่เสมอ

ต่อไปนี้เป็นหลักการที่ผมคิดขึ้นจากการสังเกต รวบรวมปัจจัยและพัฒนาเป็นองค์ความรู้ที่ใช้ในทุกอย่าง องค์ความรู้จะประกอบด้วยหลักใหญ่ คือ กรอบปรัชญา หลักการ วิธีการ และการประมาณการ ตามลำดับ

กรอบปรัชญา มันคือ สิ่งที่เป็นกรอบเดียวกัน ปรัชญาอันยิ่งใหญ่แห่งโลก เช่น น้ำทุกสายไหลลงมหาสมุทร นั้นเป็นปลายทาง มันไม่แตกต่างจากการที่ถ้าหากเราอยากรวยที่สุด คือเพียงคุณเก่งที่สุดในด้านนั้น ๆ คุณก็จะรวยที่สุดในสุดยอดสาขานั้นเองขึ้นมา นักฟุตบอลที่เก่งที่สุด ก็จะมีรายได้เหมือนกันแม้ว่าเราจะไม่ได้รับประทานฟุตบอลเป็นอาหาร นักกอล์ฟที่เก่งที่สุดก็จะมีเงินรางวัลที่ทำผลตอบแทนได้หือหาวและไม่ต้องทำงานไปตลอดชีวิตได้เหมือนกัน นักลงทุนที่มีชื่อเสียงที่สุด ก็รวยติดอันดับโลกเหมือนกัน มันไม่แตกต่างกันเพราะนั่นคือปรัชญา พ่อค้าอันดับหนึ่งก็ย่อมมีรายได้มั่งคั่งมากที่สุด แต่ว่าแนวทางในการที่จะเข้าไปถึงที่สุดนั้นเราเรียกว่า หลักการ

หลักการ คือ การวางแนวทางไม่ให้เราเดินสะดะปะสะดะเพื่อให้เข้าถึงปรัชญาของการเป็นที่สุดในด้านนั้น การเข้าถึงเข้าใจถึงแก่นแท้ของมัน หลักการถ้าหากเปรียบกับสายน้ำก็คือ หลักระหว่างน้ำจะไหลจากที่สูงไปยังที่ต่ำ หลักการของนักฟุตบอลค่าตัวที่จะแพงที่สุดคือ ตำแหน่งที่เป็นประโยชน์ที่สุด คือ กองหน้า ส่วนคุณจะเป็นสุดยอดกองหน้าหรือไม่ก็ต้อง

ไปฝึกหลักการของกองหน้า หลักการของกองหลัง คุณจะเป็นกองหลัง ค่าตัวแพงที่สุดในตำแหน่งกองหลังก็ได้เช่นกัน รายได้ของคุณขึ้นอยู่กับฝีมือของคุณ แต่ไม่ใช่เรื่องค่าตัวแน่นอน คุณเป็นหมอฟันตัดอันดับหนึ่ง โรงพยาบาลเอกชนก็จะวิ่งหาตัวคุณให้ควักเพื่อที่จะให้ได้คิวคุณมารักษา คนไข้เพื่อสร้างชื่อเสียงให้กับโรงพยาบาลของเขา หลักการของการค้าก็คือ ซื้อให้ถูกขายให้แพง ฟังดูง่ายและใคร ๆ ก็รู้ แต่ไม่รู้่วาวิธีการนั้นทำอย่างไร คำว่าหลักการนี้ในภาษาวิชาการเขาก็เรียกว่า ทฤษฎี แต่จริง ๆ แล้วไม่ใช่เพราะหลักการเป็นจริงแล้ว แต่ทฤษฎียังมีสิ่งที่ต้องการทดสอบอยู่อีก

วิธีการมันคือ วิธีการปฏิบัติจากหลักการนั้น เช่น การที่จะเป็นยอดกองหน้าได้ คุณต้องทำการซ้อมสัญชาตญาณการทำประตู คุณไม่มีเวลาพักบอล คุณต้องรู้ว่าบอลจะไปทางไหน ตรงไหนจะทำให้คุณมีโอกาสสูงสุด วิธีการที่คุณจะฝึกวิ่ง ฝึกแย่งชิงพื้นที่ การหาพื้นที่ การยิงประตู เปลี่ยนทางบอลในท่าต่าง ๆ ที่เราไม่ได้ออกแบบไว้ว่าสถานการณ์เป็นอย่างไร การเป็นยอดพ่อค้า คือ เรารู้ว่าจะค้าขายอะไร กับใคร ทำไม่เขาถึงจะซื้อ

ของเรา ต้นทุนของเรา เท่ากับเท่าไร เราจะรู้ได้ทันทีได้อย่างไร เหมือนกับการที่มุสลิคเศรษฐีนั้นคิดว่า จะเอาเงินออกจากพื้นที่พระราชวัง อย่างไม่รู้โดยต้นทุนน้อยที่สุด ส่วนการประมาณการนั้นคือ การปฏิบัติ

แม้ว่าเราจะมีวิธีการ เราต้องมั่นใจว่าวิธีการที่เราคิดขึ้นมา นั้นใช้ได้จริง ๆ นั่นคือสิ่งที่เรียกว่าการปฏิบัติ ถ้าเป็นนักฟุตบอลอาชีพนั่นคือ การซ้อม ซ้อมและก็ซ้อม ฝึกทุกรูปแบบของการยิงประตู เพื่อให้ในสนามจริง ๆ มันง่ายกว่าการฝึก เพื่อในสนามจริง ๆ เราสามารถทำได้เพราะร่างกายของ เราสร้างปฏิกิริยาตอบสนองจากความเคยชินเหล่านั้น ในการค้าขาย เราต้อง รู้ว่าราคาสินค้านั้นต้องตั้งราคาขายเท่าไร มีทำการคำนวณ ทำการเก็บ ข้อมูล นี่ถึงเรียกว่าการประมาณการ หรือก็คือ การลงมือทำ การกะเกณฑ์ นั้นแหละ

กรอบเหล่านี้จริง ๆ แล้วไม่แตกต่างจากแนวคิดของพระพุทธศาสนา เรื่อง ของอริยสัจ 4 หรือแนวคิดอื่น ๆ มันคือการแก้ไขปัญหาที่สาเหตุของมัน ขึ้นอยู่กับว่าเรามองมันอย่างไร เราแก้ปัญหาให้เป็นเหตุเป็นผล และ

สอดคล้องกับความเป็นจริงหรือไม่ ไม่ใช่เอาแต่เชื่ออย่างเดียวว่า ถ้าหากราคามันตัดกันกับเส้นค่าเฉลี่ยแล้วมันต้องขึ้น

ระหว่างนั้นผมคิดหลักการขึ้นมา 3 หลักการ หลักการทั้ง 3 นี้ เป็นหลักการ เป็นสิ่งที่ผมชื่นชอบมาตั้งแต่เด็ก ผมจึงคิดว่าผมมีความชำนาญในการประยุกต์ใช้มากกว่าความรู้ใด ๆ ที่ผมมีอยู่ใดตัวเอง ผมเห็นว่าหลักการใด ๆ เราควรสร้างเองขึ้นมามากกว่าและทำความเข้าใจกับมัน ความสนุกของการอยู่ในตลาดหุ้นของผม เริ่มเปลี่ยนไป ไม่ใช่ตัวเงินอีกต่อไป แต่เป็นความสนุกที่หลักการของเรา ที่เราคิดขึ้นมา มันใช้ได้ มันทำงานได้ผล

เนื้อหาต่อไปนี่ผมได้พยายามสรุปหลักการและยกตัวอย่างหลักการที่ผมเชี่ยวชาญหลัก ๆ ทั้ง 3 เพื่อที่จะแบ่งปันให้คนอื่นว่า เราสามารถทำความเข้าใจกับการเทรด กับโลกที่ไม่สามารถหาความชัดเจนได้ว่าใครกันแน่ที่เก่งได้ ผมไม่เชื่อคนอื่นผมเชื่อตัวเองเสมอ จะมีใครเอาไปใช้ก็ไม่ขัดข้อง หรือจะประยุกต์ใช้กับหลักการของตัวเองขึ้นมาใหม่ก็ไม่มีใครว่าเช่นกัน

ทิ้งท้าย

หลังจากเหตุการณ์ตลาดหุ้นผ่านไปได้ แทนที่ผมจะมุ่งมั่นศึกษากับ ตลาดหุ้นให้มันถ่องแท้เสียก่อน แต่กลับไปคว้าตลาดใหม่เข้ามาเพื่อที่จะเติมเต็มความโลภของตัวเอง กรณีนี้ผมเห็นบ่อยนะครับในตลาด เรามักจะเทรดสินค้าตัวหนึ่งยังไม่ชำนาญเลย เรามักจะคิดว่าตัวนี้เคลื่อนไหวไม่เยอะแล้วไปเล่นตัวอื่นโดยคาดหวังว่าไว้นิพอร์ทลงทุน สุดท้าย ตัวใหม่ก็สร้างปัญหาเพิ่ม เรียกว่า ความว้าวไม่ทันหายความควายเข้ามาแทรก เรามักจะโลภและใจเร็วด่วนได้ในกาแก้ไขปัญหา สำหรับผมแล้วด้วยความปรารถนาที่ไม่ต้องทำงานแต่ก็มีเงินในการใช้ชีวิต กลับต้องมาลองกับตลาด Forex แล้วใช้เงินเยอะเหมือนเดิม ไม่ได้ทำการศึกษาเหมือนที่ได้บทเรียนจากตลาดหุ้นอีกเช่นเดิม

ย้อนไปในวัยเด็ก การเล่นว้าวของเด็กสมัยนั้นจะต้องทำเอง เอาไม้มาเหลาโครง เอากระดาษมาแปะกับโครง และซื้อเชือกในลอนมายาวเหยียด โดยเขาจะให้มาเป็นผืนเชือก ไม่ได้พันแกนอะไรมาให้เรา สิ่งที่ได้ ๆ ต้องทำคือ เอาเชือกที่เป็นผืนม้วนเป็นขดอยู่มาพันเข้ากับกระป๋อง หรือแกนไม้

เอง การวางลงกับพื้นและกลิ้งไปกลิ้งมาทำให้เชือกมันพันกันระหว่าง
กระบวนการพันเชือกเข้ากับกระป๋องหรือแกนไม้ ทำให้มัดปมเป็นขด

บางครั้งมันพันกันยุ่งเหยิงหนักมาก นักเสียจนแกะไม่ได้พันกันเต็มไป
หมดจนไม่รู้จะทำอะไร เด็กอย่างผมไปเอากรรไกรมาตัดแล้วก็มัดต่อ
เข้าด้วยกันใหม่ จนทำให้มันมีแต่รอยต่อเต็มไปหมดและเชือกก็ใช้การ
ไม่ได้อีกต่อไป คุณตาของผมเข้ามาเห็นเชือกที่มันผูกกันเป็นปมที่เหลื่อ
บอกให้หยุด ก่อนแล้วก็ค่อย ๆ แกะมันทีละปม ทีละปมอย่างใจเย็น จน
มันค่อย ๆ คลายออกจนมันสามารถใช้ได้อีกครั้ง

ในการแก้ไขปัญหาชีวิตหรือปัญหาหุ้ันก็เหมือนกัน เราต้องใจเย็นแก้ไข
ปัญหาทีละเงื่อนทีละปม ไม่ใช่สร้างปัญหาเพิ่ม ถ้าหากเรามีปัญหากับหุ้ัน
ตัวนี้และมันขาดทุน คุณต้องคิดให้รอบคอบว่าคุณจะแก้ไขมันยังไง คุณซื้อ
มันเพราะอะไร และจะขายมันเพราะอะไร ไม่ใช่เอะอะก็ตัดขาดทุน ซื้อตัว
ใหม่ ไม่ใช่เอะอะก็เปลี่ยนหุ้ันการทำแบบนี้มีแต่ทำให้พอร์ตลงทุน ขาดรุ่ง
ริงเหมือนกับเชือกที่ว่าของผมในวัยเด็ก

ในเล่มหน้าเป็นเรื่องของการเข้าไปอยู่ในตลาด Forex การผจญภัย ในฐานะนามปากกา Mamay ในโลก Forex ผู้แปลหนังสือและบทความ การแปลความรู้มากมายขนาดนั้นมันก็ทำให้เราได้ตกผลึกได้เหมือนกัน และหลังจากนั้นเราได้พบกับเพื่อนใหม่ที่ชักนำสู่ กลุ่มเทรดของ Mudleygroup ภายใต้การฝึกของ Mudleygroup ผมได้เข้าไปเป็นส่วน หนึ่งของ Mudleygroup

ตั้งแต่วันที่เนิ่นนานที่ได้แต่เฝ้ามามองคนที่ชื่อ Mudleygroup ผ่านเว็บ บอร์ดพันทิปมาตลอด การได้อยู่ใน Mudleygroup เป็นตัวจุดชนวนให้ ผมพยายามทำความรู้จักกับตัวเองมากขึ้น มากกว่าที่จะไปศึกษาวิธีการ ของคนอื่น และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการออกเดินทางไปตามหาขุมทรัพย์ อีกครั้ง

จะว่าไปแล้ว Mudleygroup ก็เหมือนกองคาราวานที่พักอยู่ในโอเอซิสใน ทะเลทรายในตอนเช้า ตอนตีห้าได้เดินทางไปกับกองคาราวาน ที่ Mudleygroup เป็นการรวมตัวกันของคนมีอุดมการณ์ แต่ถึงอย่างนั้น ใน

ภายหลังผมก็เลือกที่จะตัดสินใจออกเดินทางไปตามหนทางเดินของตนเอง แทนที่จะอยู่ที่นั่นต่อไป เหมือนกับที่ซานติอาโกเดินทางออกจากกลุ่มกองคาราวานนั้นเช่นกัน

คุณอาลีที่ร้านอาหารอาหรับเคยพูดกับผมว่า “เป็นลูกผู้ชายอาหรับต้องออกเดินทาง” เขาบอกผมว่า ถ้าหากเรารักและจริงจังกับใครสักคนหนึ่ง เราย่อมอยากเห็นเขามีความสุขในเส้นทางที่เขาเลือกเดิน คุณอาลีไม่เคยพยายามรั้งผมไว้แม้แต่น้อย แต่เขากลับให้คำแนะนำในการเดินทางสำหรับผมด้วยซ้ำ ผมก็ต้องออกเดินทางนั้นแหละครับ ไปตามเป้าหมาย จนกว่าจะถึงชุมทรัพย์ที่ปลายฝันของผม